

การวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุในเขตดุสิต

อาภาภรณ์ โพธิ์กระจ่าง^{1,*}, วิไลลักษณ์ รักบำรุง², มุกด์ตรา ทองเวส³, คัทลียา จันดา⁴

^{1,2,3,4}วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Received: 20 June 2025

Revised: 27 July 2025

Accepted: 18 August 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ (2) เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ กลุ่มตัวอย่างคือ ประชากรอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป ในเขตดุสิต จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมี 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม และตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับระดับการรู้สารสนเทศ วิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานวิจัย T-test และ F-test ผลการวิจัยพบว่า ผู้สูงอายุมีระดับการรู้สารสนเทศ โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.09$) และ ผลเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุตามคุณลักษณะส่วนบุคคล พบว่าผู้สูงอายุที่มีเพศต่างกัน มีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ตัวแปรอายุ วุฒิการศึกษา อาชีพ ของผู้สูงอายุที่ต่างกันมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การรู้สารสนเทศ ผู้สูงอายุ เขตดุสิต

*ผู้ประสานงานหลัก; อีเมล: arpaporn.ph@ssru.ac.th

A Study of Information Literacy of the Elderly in Dusit District

Arpaporn Phokajang^{1,*}, Wilailuk Rakbumrung², Mooktra Thongves³, Kathaleeya Chanda⁴
^{1,2,3,4}College of Innovation and Management, Suan Sunandha Rajabhat University

Received: 20 June 2025

Revised: 27 July 2025

Accepted: 18 August 2025

Abstract

This research aimed to study the level of information literacy in the elderly and compare the information literacy of the elderly based on gender, age, educational level, and occupation. Samples were 400 elderly persons of age over 60 years, living in Dusit District. The research instrument was a questionnaire consisting of two parts, part 1 of the questionnaire covered the personal characteristics of the respondents, and part 2 focused on the level of information literacy. Data analysis was made by using percentage statistics mean and standard deviation, and testing the research hypotheses by using T-test and F-test. It was found that the level of information literacy, both overall and in each aspect of the elderly was rather low ($\bar{x} = 2.09$), the comparison of the literacy by gender showed it had no significant difference while the difference of age and occupation made variation of literacy at 0.01.

Keywords: Information Literacy, Elderly, Dusit District

*Corresponding Author; E-mail: arpaporn.ph@ssru.ac.th

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคปัจจุบันสารสนเทศมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ จากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีส่งผลให้สารสนเทศมีจำนวนมาก หลากหลายรูปแบบ มีแนวโน้มการเพิ่มปริมาณอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่อง อีกทั้งความเจริญก้าวหน้าทางด้านการสื่อสารคมนาคมและเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญ เปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคมมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ การใช้ชีวิตประจำวัน การศึกษา การทำงาน การติดต่อสื่อสาร ความบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจ ดังนั้นเพื่อที่จะเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างรวดเร็ว และให้ได้สารสนเทศที่ตรงกับความต้องการ มนุษย์จึงจำเป็นต้องมีการรู้สารสนเทศอย่างเหมาะสม เพื่อช่วยตัดสินใจคัดเลือกสารสนเทศได้อย่างมีทักษะ ที่ประกอบไปด้วยการกำหนดสารสนเทศที่ต้องการ การเข้าถึงสารสนเทศ การประเมินคุณค่าสารสนเทศ การใช้สารสนเทศและจริยธรรมการใช้สารสนเทศ จึงทำให้มนุษย์ใช้การรู้สารสนเทศแก้ปัญหา และตัดสินใจเกี่ยวกับชีวิตประจำวันได้

การรู้สารสนเทศเป็นแนวคิดพื้นฐานที่ช่วยให้มนุษย์เรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่องการเรียนรู้ตลอดชีวิต ที่เชื่อว่าการศึกษามีไม่สิ้นสุด ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ของประเทศไทย ฉบับที่ 13 เป้าหมายที่ 3 การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม ด้วยการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งเป้าหมายและผลลัพธ์ของการพัฒนาระดับมหุดมของเป้าหมายที่ 3 คือ ประชาชนทุกกลุ่มเข้าถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Office of the National Economic and Social Development Council, 2022) เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 มาตรา 4 ว่า “ การศึกษาตลอดชีวิต หมายความว่า การศึกษาที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต” (Office of the Permanent Secretary, Ministry of Education, 2017)

ประเทศไทยก้าวเข้าสู่การเป็นสังคมสูงอายุ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 และในปี พ.ศ. 2567 ไทยมีสัดส่วนประชากรกลุ่มผู้สูงอายุ 60 ปีขึ้นไป 13 ล้านคน หรือร้อยละ 20 ของประชากรเข้าสู่สังคมสูงอายุแบบสมบูรณ์ และคาดว่าจะขยับเป็นสังคมสูงอายุแบบสุดยอด หรือมีผู้สูงอายุมากกว่าร้อยละ 30 ในปี พ.ศ. 2576 (National Health Commission Office, 2021) ในหลายประเทศผู้สูงอายุถือเป็นปวงชนที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เนื่องจากเคยเป็นกำลังสำคัญของประเทศมาก่อน เป็นผู้มีความรู้ มีทักษะ มีความสามารถ อนุรักษ์และสืบทอดประเพณีวัฒนธรรม และได้ทำคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติและสังคมมาแล้วมากมาย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนรุ่นหลังต้องให้ความสำคัญกับผู้สูงอายุเหล่านี้ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ไม่ว่าจะเป็นด้านสุขภาพกาย สุขภาพใจ ความรู้ ความสามารถ เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้สูงอายุบางส่วนอาศัยอยู่ในสภาพสังคมปัจจุบันที่ทันสมัย ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากชีวิตความเป็นอยู่ในอดีต อาจเป็นด้วยบทบาทของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไป ผู้สูงอายุบางส่วนจึงต้องประสบกับภาวะการก้าวตามไม่ทันของความแตกต่างระหว่างบุคคลแต่ละวัยแต่ละยุคสมัย ผู้สูงอายุ คือบุคคลกลุ่มหนึ่งที่สังคมควรให้ความสนใจต่อการรู้สารสนเทศ

จากข้อมูลข้างต้น จะเห็นว่าการรู้สารสนเทศมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนทุกช่วงวัย ไม่ได้จำกัดเฉพาะนักเรียน นิสิต นักศึกษา หรือบางช่วงวัยเท่านั้น และจากการทำการค้นคว้าหาข้อมูลของผู้วิจัย พบว่าข้อมูลงานวิจัยโดยทั่วไปนั้นจะเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของ นักเรียน นิสิต นักศึกษา ทำให้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ผู้สูงอายุก็เป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งที่สังคมควรต้องให้ความสนใจ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุในกรุงเทพมหานคร เพื่อวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ เพื่อให้ทราบข้อมูลที่แท้จริง และเป็นฐานข้อมูลให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กรมกิจการผู้สูงอายุ หรือหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ในการพัฒนาศักยภาพของผู้สูงอายุให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างเพียงพอ เนื่องจากผู้สูงอายุมีระยะเวลาและมีโอกาสที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมยาวนานขึ้น ดังนั้นผู้สูงอายุจึงจำเป็นต้องรู้ทันโลกที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว และมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องไปจนตลอดชีวิต ด้วยการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อที่จะรองรับสังคมผู้สูงอายุแบบสุดยอด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุในเขตดุสิต
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุในเขตดุสิต จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการรู้สารสนเทศ

Information Literacy หมายถึง การรู้สารสนเทศ ซึ่งมีคำอื่นที่ใช้ในความหมายที่เหมือนหรือใกล้เคียงกัน ได้แก่ Information Competency และ Information skills แต่คำว่า Information literacy เป็นคำที่ใช้แพร่หลายมากที่สุด (Veerachard, 2012) ซึ่งมีผู้ให้ความหมายการรู้สารสนเทศว่า การรู้สารสนเทศ คือ ความสามารถของแต่ละบุคคลในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ จัดเก็บ ค้นหาและประเมินคุณภาพได้ สามารถนำสารสนเทศไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้ข้อมูลอย่างมีจริยธรรมและถ่ายทอดความรู้ได้ (Catts and Lau, 2008) ซึ่งมีความสอดคล้องกับความหมายของ Supakavanich (2004) ได้กล่าวว่าความสามารถแต่ละบุคคลในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ค้นหา ประเมินและใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อใช้แก้ปัญหาต่างๆ หรือเพื่อการตัดสินใจ นอกจากนี้ Sacchanand (2005) ให้ความหมายว่าหมายถึง ความรู้ และทักษะในการกำหนดสารสนเทศของตนเองได้ตามต้องการ ความสามารถในการเข้าถึง ค้นหาแหล่งความรู้ ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินสารสนเทศ รวมทั้งความสามารถในการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึง Baykaykom (2007) ได้กล่าวถึง การรู้สารสนเทศว่าหมายถึง ความสามารถในการแสวงหา การประเมิน และการใช้สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ หรือสามารถตัดสินใจได้ว่าจะต้องใช้สารสนเทศเมื่อใด รวมถึงความสามารถในการแสวงหา การเลือกใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบด้วยทักษะการพูด การอ่าน การเขียน ทักษะดังกล่าวล้วนเกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ ส่วน ALA (American Library Association, 2000) ได้สรุปความหมายว่า คือ ความสามารถในการตระหนักว่าเมื่อใดจำเป็นต้องใช้สารสนเทศ สามารถเข้าถึง ประเมิน และใช้สารสนเทศได้อย่างเหมาะสม มีจริยธรรม และถูกต้องตามหลักวิชาการ

ความสำคัญของการรู้สารสนเทศ

การรู้สารสนเทศมีความสำคัญกับบุคคลในยุคสังคมสารสนเทศในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านการศึกษาการรู้สารสนเทศเป็นสิ่งจำเป็นในทุกระดับของการศึกษา ตั้งแต่ระดับ ประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัยและการเรียนรู้ตลอดชีวิต เนื่องจากการกำหนดแหล่งสารสนเทศ การเข้าถึงสารสนเทศ การประเมิน และการใช้สารสนเทศนั้นเป็นทักษะในการพัฒนาให้บุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งเป้าหมายสำคัญในระดับอุดมศึกษา คือ พัฒนา

ผู้เรียนให้มีศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความใฝ่รู้ และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งการพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นไปตามเป้าหมายได้นั้น จำเป็นต้องมีทักษะการรู้สารสนเทศเป็นพื้นฐานในการพัฒนา (Sacchanand, 2005; Pratumrat, 2010)

2. การดำรงชีวิตประจำวันในสังคม จำเป็นอย่างยิ่งต้องนำเอาการรู้สารสนเทศมาใช้ในการแก้ไขปัญหาในการดำรงชีวิตประจำวันให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตนเอง เพราะบุคคลที่มีการรู้สารสนเทศจะสามารถวิเคราะห์ประเมินสารสนเทศให้เหมาะกับตนเองได้ (Maitaouthong, 2011; Pratumrat, 2010)

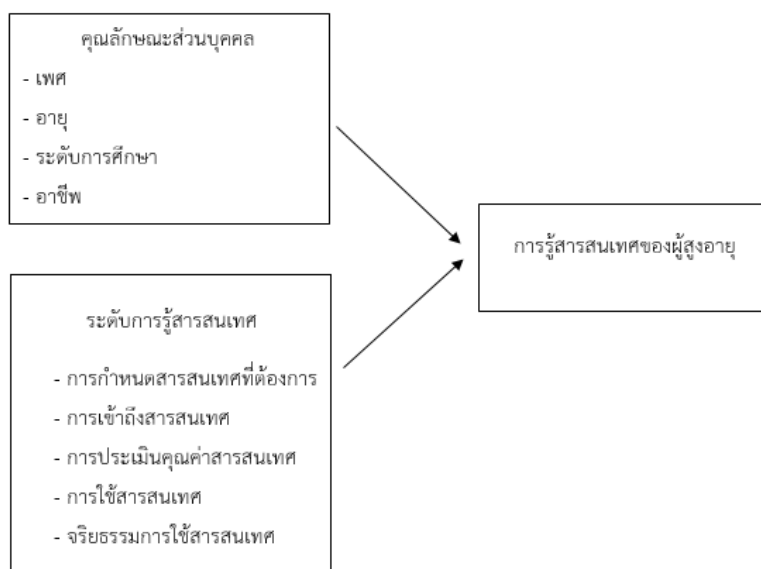
3. การประกอบอาชีพ การรู้สารสนเทศมีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพในปัจจุบัน เพราะข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ต่างๆ มีการพัฒนาตลอดเวลาเพื่อการประกอบอาชีพของตนเอง (Pratumrat, 2010)

4. สังคม เศรษฐกิจและการเมือง การรู้สารสนเทศเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะสังคมในยุคสารสนเทศ (Information Age) บุคคลจำเป็นต้องรู้สารสนเทศเพื่อปรับตนเองให้เข้ากับสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง เช่น การอยู่ร่วมกันในสังคม การบริหารจัดการ การดำเนินธุรกิจและการแข่งขัน การบริหารบ้านเมืองของผู้นำประเทศ เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าผู้รู้สารสนเทศ คือ ผู้ที่มีอำนาจ สามารถชี้วัดความสามารถขององค์กรหรือประเทศชาติได้ ดังนั้นประชากรที่เป็นผู้รู้สารสนเทศจึงถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุดของประเทศ (Pratumrat, 2010)

การรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ

การเจ็บป่วยเป็นปัญหาอันดับแรกของผู้สูงอายุ ผู้สูงอายุจึงต้องแสวงหาสารสนเทศสุขภาพเพื่อใช้ในการดูแลตนเอง เมื่อเกิดการเจ็บป่วยจึงต้องแสวงหาสารสนเทศสุขภาพ เพื่อทำความเข้าใจในอาการป่วยตลอดจนรับมือกับปัญหาสุขภาพ (Ninlaor et al. 2023) ปัญหาโรคภัยไข้เจ็บที่ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ต้องเผชิญจึงส่งผลให้ผู้สูงอายุมีความต้องการรับรู้เนื้อหาสารสนเทศเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้มีสุขภาพที่ดีสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ต่อไป (Saraphon, 2018) อีกทั้งผู้สูงอายุส่วนใหญ่ มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหาสารสนเทศเพื่อการป้องกันโรค นอกจากนี้ผู้สูงอายุมีการประเมินสารสนเทศก่อนนำไปใช้ คือ มีการตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือของสารสนเทศที่ได้รับก่อนนำไปใช้ (Boonchuay et al. 2020) ผู้สูงอายุมีทักษะการประเมินสารสนเทศจากสื่อสังคมออนไลน์ และเลือกใช้สารสนเทศที่ถูกต้อง (Rachpiboon, 2021) รวมถึงผู้สูงอายุสามารถรู้สารสนเทศได้จากการฟัง สื่อที่ใช้คือรายการโทรทัศน์ และอุปกรณ์ที่ใช้คือ โทรทัศน์ มีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามข่าวสารบ้านเมือง (Saraphon, 2018)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรและตัวอย่าง

รวบรวมข้อมูลจากประชากรอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป ในเขตดุสิต มีผู้สูงอายุ (60 ปีขึ้นไป) จำนวน 9,066 คน โดยมีจำนวนผู้สูงอายุเพศชาย 6,867 คน และเพศหญิง 2,199 คน (Dusit District Office, 2022)

ขนาดตัวอย่าง ใช้สูตรยามานะ (Yamane, 1973) กรณีทราบค่าประชากร ที่ค่าความคลาดเคลื่อนระดับ .05 สุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเจาะจง (purposive selection) จากจำนวนประชากรผู้สูงอายุ 9,066 คน ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 383.10 คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถาม 400 ชุด

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือวิจัยทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอน บาค ผลค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามระดับการรู้สารสนเทศ เท่ากับ .887

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้แบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติทดสอบ ได้แก่ t-test และ One-way ANOVA

ผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ ในกรุงเทพมหานคร นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแบบสอบถาม มาวิเคราะห์หาค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏดังตาราง 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การกำหนดสารสนเทศที่ต้องการ	2.03	0.23	น้อย
การเข้าถึงสารสนเทศ	2.05	0.16	น้อย
การประเมินคุณค่าสารสนเทศ	2.12	0.18	น้อย
การใช้สารสนเทศ	2.09	0.17	น้อย
จริยธรรมการใช้สารสนเทศ	2.15	0.19	น้อย
ระดับการรู้สารสนเทศรวม	2.09	0.11	น้อย

ผลตาราง 1 พบว่า ผู้สูงอายุมีการรู้สารสนเทศ ระดับน้อย ($\bar{X} = 2.09$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าค่าเฉลี่ยระดับน้อยทั้งห้ามิติ ได้แก่ ด้านการกำหนดสารสนเทศที่ต้องการ ด้านจริยธรรมการใช้สารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการประเมินคุณค่าสารสนเทศ ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุตามคุณลักษณะส่วนบุคคล นำเสนอ ดังนี้

2.1 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้สูงอายุที่ตอบแบบสอบถาม 400 คน พบว่า ผู้สูงอายุส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 68.2 มีอายุระหว่าง 60-69 ปี คิดเป็นร้อยละ 88.5 มีการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 36.75 ประกอบอาชีพกิจการส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 36.0

2.2 การทดสอบสมมติฐาน วิจัยครั้งนี้ได้ตั้งสมมติฐานวิจัยว่า ผู้สูงอายุที่เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศต่างกัน มีข้อค้นพบ ดังตาราง 2

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ ตามคุณลักษณะส่วนบุคคล

Variable	Group	n	$\bar{X}$	S.D.	t-test	Prob.
เพศ	ชาย	127	2.09	.12	-0.31	0.757
	หญิง	273	2.08	.11		
Variable	Source of Variation	Sum of Squares	df	MS	F-test	Prob.
อายุ	Between Groups	0.62	14	0.044	3.85	.00**
	Within Groups	4.44	385	0.012		
	Total	5.07	399			
การศึกษา	Between Groups	0.232	4	0.058	4.741	.001**
	Within Groups	4.837	395	0.012		
	Total	5.069	399			
อาชีพ	Between Groups	0.293	3	0.098	9.467	.00**
	Within Groups	4.092	396	0.01		
	Total	4.385	399			

*p<.05 นัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .05 **p<.01 นัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01

ผลตาราง 2 ตัวแปรเพศ ทดสอบค่าที พบว่า ผู้สูงอายุชายและผู้สูงอายุหญิงมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -0.31, p.757$)

ตัวแปรอายุ ทดสอบค่าเอฟ ด้วยวิธี (One-Way Analysis of Variance: ANOVA) พบว่า ผู้สูงอายุที่มีอายุต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 3.85, p.00$) ผลทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ Least Significant Differences: LSD ผู้ที่อายุ 60-69 ปี มีการรู้สารสนเทศมากกว่าผู้ที่อายุ 70-79 ปี และอายุ 80-89 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุที่มีอายุน้อยมีการรู้สารสนเทศมากกว่าผู้สูงอายุที่มีอายุมากกว่า

ตัวแปรการศึกษา ทดสอบค่าเอฟ ด้วย ANOVA พบว่า ผู้สูงอายุที่มีการศึกษาสูงสุดต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 4.741, p.001$) ผลทดสอบ LSD พบว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีการรู้สารสนเทศ น้อยกว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับสูงกว่ามีการรู้สารสนเทศมากกว่าผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่า

ตัวแปรอาชีพ ทดสอบค่าเอฟ ด้วย ANOVA พบว่า ผู้สูงอายุที่อาชีพต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 9.467, p.00$) ผลทดสอบ LSD พบว่า ผู้ที่มีอาชีพข้าราชการบำนาญนั้น รู้สารสนเทศมากกว่า ผู้มีอาชีพอิสระ กิจการส่วนตัว เกษตรกร และผู้ไม่ประกอบอาชีพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความจำเป็นทางหน้าที่การงานส่งเสริมให้มีการปรับตัวใช้สารสนเทศ ตามอาชีพที่รับผิดชอบ โดยสรุปผลสมมติฐานวิจัยดังตาราง 3

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐานวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	การทดสอบ	ผลการวิจัย
1. ผู้สูงอายุที่เพศต่างกัน มีการรู้สารสนเทศต่างกัน	t-test	ยอมรับสมมติฐานวิจัย
2. ผู้สูงอายุที่มีอายุต่างกันมีการรู้สารสนเทศต่างกัน	F-test: ANOVA	ยอมรับสมมติฐานวิจัย
3. ผู้สูงอายุที่มีการศึกษาสูงสุดต่างกันมีการรู้สารสนเทศต่างกัน	F-test: ANOVA	ยอมรับสมมติฐานวิจัย
4. ผู้สูงอายุที่มีอาชีพต่างกันมีการรู้สารสนเทศต่างกัน	F-test: ANOVA	ยอมรับสมมติฐานวิจัย

จากตาราง 3 นำเสนอผลการทดสอบสมมติฐาน สรุปรายละเอียดได้ดังนี้

ผลสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ผู้สูงอายุชายและผู้สูงอายุหญิงมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ผู้สูงอายุชายและผู้สูงอายุหญิงมีการรู้สารสนเทศทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดสารสนเทศที่ต้องการ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินคุณค่าสารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศ และด้านจริยธรรมการใช้สารสนเทศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงปฏิเสธสมมติฐานวิจัยข้อ 1

จากผลวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้สูงอายุชายและผู้สูงอายุหญิงมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน นั้นหมายถึงตัวแปรเพศไม่มีผลต่อการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ

ผลสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 2 ผู้สูงอายุที่มีอายุต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงยอมรับสมมติฐานวิจัยข้อ 2 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ผู้สูงอายุที่มีอายุต่างกันมีการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินคุณค่าสารสนเทศ และด้านจริยธรรมการใช้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ ผู้สูงอายุที่มีอายุต่างกันมีการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดสารสนเทศที่ต้องการและการใช้สารสนเทศ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ จำแนกตามตัวแปรอายุ เป็นรายคู่ แสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุที่มีอายุระหว่าง 60-69 ปี มีการรู้สารสนเทศ มากกว่าผู้สูงอายุที่มีอายุ 70-79 ปี และอายุ 80-89 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุที่มีอายุน้อยมีการรู้สารสนเทศมากกว่าผู้สูงอายุที่มีอายุมากกว่านั้นหมายถึง ตัวแปรอายุมีผลต่อการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ

ผลสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 3 ผู้สูงอายุที่มีการศึกษาสูงสุดต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงยอมรับสมมติฐานข้อ 3 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ผู้สูงอายุที่มีการศึกษาสูงสุดต่างกันมีการรู้สารสนเทศ ด้านการกำหนดสารสนเทศที่ต้องการ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินคุณค่าสารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศ และด้านจริยธรรมการใช้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ โดยจำแนกตามตัวแปรการศึกษา เป็นรายคู่ แสดงให้เห็นว่า 1) ผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีการรู้สารสนเทศ น้อยกว่าผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีการรู้สารสนเทศน้อยกว่าผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับอนุปริญญา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และมีการรู้สารสนเทศน้อยกว่าผู้สูงอายุที่จบการศึกษาปริญญาตรีและสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ผู้สูงอายุที่จบการศึกษอนุปริญญา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีการรู้สารสนเทศน้อยกว่าผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับสูงกว่ามีการรู้สารสนเทศมากกว่าผู้สูงอายุที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่า นั้นหมายถึง ตัวแปรศึกษามีผลต่อการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ

ผลสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 4 ผู้สูงอายุที่มีอาชีพต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงยอมรับสมมติฐานข้อ 4 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ผู้สูงอายุที่มีอาชีพต่างกันมีการรู้สารสนเทศทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดสารสนเทศที่ต้องการ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินคุณค่าสารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศ และด้านจริยธรรมการใช้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ โดยจำแนกตามตัวแปรอาชีพ เป็นรายคู่ แสดงให้เห็นว่า 1) ผู้สูงอายุที่มีอาชีพเกษตรกรมีการรู้สารสนเทศ น้อยกว่าผู้สูงอายุที่มีอาชีพข้าราชการบำนาญ แต่มีการรู้สารสนเทศ มากกว่าผู้สูงอายุที่ไม่ประกอบอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่มีการรู้สารสนเทศ ไม่แตกต่างกับผู้สูงอายุที่ทำการส่วนตัวและผู้สูงอายุที่ประกอบอาชีพอิสระ 2) ผู้สูงอายุที่เป็นข้าราชการบำนาญมีการรู้สารสนเทศ มากกว่าผู้สูงอายุทุกกลุ่มอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ผู้สูงอายุที่ทำการส่วนตัวและผู้สูงอายุที่ประกอบอาชีพอิสระ มีการรู้สารสนเทศ มากกว่าผู้สูงอายุที่ไม่ประกอบอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้สูงอายุที่มีอาชีพข้าราชการบำนาญ มีการรู้สารสนเทศมากกว่าผู้สูงอายุกลุ่มอาชีพอิสระ กิจการส่วนตัว เกษตรกร และผู้สูงอายุที่ไม่ประกอบอาชีพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความจำเป็นทางหน้าที่

การงานส่งเสริมให้มีการใช้สารสนเทศ หน้าที่การงานส่งเสริมให้มีการปรับตัวเรียนรู้สารสนเทศตามความรับผิดชอบตามอาชีพที่รับผิดชอบ นั้นหมายถึง ตัวแปรอาชีพมีผลต่อการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ

สรุปได้ว่าผู้สูงอายุที่มีคุณลักษณะส่วนบุคคลทั้ง 4 ตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา และอาชีพ พบว่ายอมรับสมมติฐานวิจัยข้อที่ 2-ข้อที่ 4 แต่ปฏิเสธสมมติฐานวิจัยข้อที่ 1 จึงสรุปได้ว่าผู้สูงอายุเพศชายและเพศหญิงมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ผู้สูงอายุที่อายุ การศึกษาสูงสุด และอาชีพต่างกันมีการรู้สารสนเทศต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 2.09$) ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิจัยที่ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีระดับการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (Kumsombat, 2019)

2. การรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุตามตัวแปรเพศ พบว่าผู้สูงอายุชายและผู้สูงอายุหญิงมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัย ที่พบว่า ผู้สูงอายุสมาชิกชมรมผู้สูงอายุ ศูนย์บริการสาธารณสุขในเขตกรุงเทพมหานครที่มีเพศต่างกันมีการรู้สารสนเทศสุขภาพไม่แตกต่างกัน (Ninlaor et al., 2023) ทั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมในการใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ของผู้สูงวัย ที่มีเพศที่แตกต่างกันมีความถี่ในการใช้งานสื่อสังคมออนไลน์แตกต่างกัน โดยเพศหญิงจะมีการใช้งานมากกว่า และผู้ที่มีการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป จะมีการใช้งานสื่อสังคมออนไลน์มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาดำกว่าปริญญาตรี (Rueangyot, 2020)

3. การรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุตามตัวแปรอายุ พบว่าผู้สูงอายุที่อายุต่างกันมีการรู้สารสนเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลวิจัย พบว่า พฤติกรรมการใช้และทักษะการประเมินสารสนเทศจากสื่อสังคมออนไลน์ ของผู้สูงอายุในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน มีทักษะการประเมินสารสนเทศจากสื่อสังคมออนไลน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Rachpi boon, 2021)

4. การรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุตามตัวแปรการศึกษาสูงสุด พบว่า ผู้สูงอายุที่มีการศึกษาสูงสุดต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลวิจัย พบว่า ผู้สูงอายุในเขตเทศบาลนครยะลา ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน รู้เท่าทันสื่ออินเทอร์เน็ตโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Kanjana buch, 2018)

5. การรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุตามตัวแปรอาชีพ พบว่าผู้สูงอายุที่มีอาชีพต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ ผลวิจัยพบว่า อาชีพพนักงานบริษัทเอกชนมีการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าอาชีพอื่นๆ (Chaipruk, 2013) และผลวิจัยอีกฉบับที่พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีสถานภาพการทำงานต่างกันมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Pawinun, 2008)

6. การรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุตามตัวแปรรายได้ พบว่าผู้สูงอายุที่มีรายได้ต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลเปรียบเทียบรายคู่แสดงว่า ผู้สูงอายุที่มีรายได้มากกว่ามี การรู้สารสนเทศมากกว่าผู้สูงอายุที่มีรายได้น้อยกว่า ทั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องความต้องการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มสมาชิกผู้สูงอายุ ตำบลเทพารักษ์ จังหวัดสมุทรปราการ (Chaipruk, 2013) พบว่า กลุ่มสมาชิกผู้สูงอายุ ที่มีรายได้

30,001-40,000 บาท ส่วนใหญ่มีการใช้อินเทอร์เน็ตน้อยกว่า กลุ่มสมาชิกผู้สูงอายุ ที่มีรายได้ 20,001-30,000 และ 10,001-20,000 บาท

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ควรมีการส่งเสริมการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุ โดยการจัดทำคู่มือการรู้สารสนเทศ หรือคู่มือการสืบค้นและเทคนิคการสืบค้นที่ถูกต้อง

1.2 สถาบันการศึกษาควรจัดบริการวิชาการด้านการรู้สารสนเทศกับชุมชนต่างๆ ด้วยรูปแบบการอบรมบริการสู่ชุมชน

1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดเครื่องคอมพิวเตอร์ให้เพียงพอต่อความต้องการใช้งานของผู้สูงอายุ รวมทั้งเสริมทักษะภาษาอังกฤษกับผู้สูงอายุเพื่อช่วยในการสืบค้นหลากหลาย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของผู้สูงอายุในเขตอื่นๆเพิ่มเติม

2.2 การวิจัยครั้งต่อไปควรมีการสัมภาษณ์ผู้สูงอายุเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก เพื่อนำข้อมูลมาสรุปหาแนวทางการในการพัฒนาการรู้สารสนเทศที่ตรงกับความต้องการของผู้สูงอายุ

เอกสารอ้างอิง

- American Library Association. (2000). *Information Literacy Competency Standards for Higher Education*. [Online]. Retrieved from: <https://alair.ala.org/server/api/core/bitstreams/ce62c38e-971a-4a98-a424-7c0d1fe94d34/content>
- Amornsiripong, W. (2018). Information literacy of undergraduate students at Nakhon Pathom Rajabhat University. *Journal of Information Science*, 36(3), 42–66.
- Bangkok Metropolitan Administration, Strategy and Evaluation Department. (2022). *Population and density in Bangkok, 2022*. [Online]. Retrieved January 20, 2025, from: <https://webportal.bangkok.go.th/pipd/page/sub/26222/>
- Baykaykom, S. (2007). *Information literacy of undergraduate students at Kasetsart University, Sriracha Campus*. Thesis of the Degree of Master's Program. Chonburi: Burapha University.
- Boonchuay, K., Phatcharasit, K., and Intaramo, R. (2020). Health Information Seeking and Use of Elderly People in the Crowded Community of Songkhla Province. *The Proceedings of the Library Transformation in a Disrupted World Conference*, 8-9 January 2020, Thaksin University Library
- Catts, R., and Lau, J. (2008). *Towards information literacy indicators*. Paris: UNESCO.

- Chaipruk, I. (2013). *Internet usage needs of elderly members in Thepharak Subdistrict, Samut Prakan Province*. Thesis of the Degree of Master's Program. Bangkok: Ramkhamhaeng University.
- Chaliaopon, N. (2011). *Information literacy in the administration of Subdistrict Administrative Organizations personnel in Nakhon Nayok Province*. Thesis of the Degree of Master's Program. Bangkok: Ramkhamhaeng University.
- Chiawkok, P. (2007). *Information literacy of undergraduate students at Srinakharinwirot University*. Thesis of the Degree of Master's Program. Bangkok: Srinakharinwirot University.
- Dusit District Office. (2022). *Annual Action Plan 2022 Of Dusit District Office*. [Online]. Retrieved January 22, 2025, from: https://webportal.bangkok.go.th/public/user_files_editor/57/ITA/O10/plan_65.pdf
- Kanjanabuch, S. (2018). *Exposure to and Internet Media Literacy among Senior Citizen Yala Municipality*. Thesis of the Degree of Communication Arts Program. Bangkok: Sukhothai Thammathirat Open University.
- Kumsombat, K. (2019). *Information literacy and self-efficacy perception of students in the Northeastern Rajabhat Universities group*. Thesis of the Degree of Master's Program. Mahasarakham: Mahasarakham Rajabhat University.
- Maitaouthong, T. (2011). *Integrating information literacy into the teaching and learning process of general education courses in undergraduate programs*. Thesis of the Degree of Doctoral Program. Khon Kaen: Khon Kaen University.
- National Health Commission Office. (2021). *Ageing society: A "crisis" or an "opportunity" for Thailand*. [Online]. Retrieved January 20, 2025, from: <https://old.nationalhealth.or.th/th/node/4901>
- Ninlaor, T. (2023). Health information literacy of the Elderly in senior citizen club, Bangkok Public Health Center. *TLA Bulletin*, 67(1), 79-98.
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2022). *The 13th National Economic and Social Development Plan*. [Online]. Retrieved January 20, 2025, from: https://www.nesdc.go.th/ewt_news.php?nid=13651&filename=develop_issue
- Office of the Permanent Secretary, Ministry of Education. (2017). *National Education Act (No. 3)*. [Online]. Retrieved January 25, 2025, from <https://ops.moe.go.th/>
- Pawinun, P. (2008). *Information literacy of students at Ramkhamhaeng University*. Bangkok: Department of Library Science, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng University.
- Pratumrat, P. (2010). *Information literacy: Essential skills for lifelong learners*. [Online]. Retrieved from: <http://www.2.udru.ac.th/ill500105/article%201%.doc>

- Rachpiboon, P. (2021). *Using behavior and information evaluation skill based on online social media of the elderly in Bangkok*. Thesis of the Degree of Master's Program. Bangkok: Srinakharinwirot University.
- Rueangyot, C. (2020). *Social Media Literacy among the Elderly*. Thesis of the Degree of Master of Arts Program in Corporate Communication Management. Bangkok: Thammasat University.
- Sacchanand, C. (2005). *Information and society*. In *Contemporary information in social sciences: Unit 1* (pp. 1–35). Nonthaburi: Sukhothai Thammathirat Open University.
- _____. (2011). Developing information literacy standards for Thai students. *Journal of the Thai Library Association Research*, 4(1), 13–22.
- Saraphon, T. (2018). Information needs to improve quality of life for the Elderly of Elderly school in ma-aue sub-district, Thawatburi district, Roi-et province. *NRRU Community Research Journal*, 12(3), 114-123.
- Supakavanich, W. (2004). *Integrating information literacy into the teaching of English courses for third-year undergraduate students at Rajamangala Institute of Technology, Kalasin Campus*. Independent study of the Degree of Master of Arts Program in Library and Information Science. Khon Kaen: Khon Kaen University.
- Veerachard, J. (2012). *Learning factors affecting information literacy skills of undergraduate students at Dhurakij Pundit University*. Thesis of the Degree of Master's Program. Chonburi: Burapha University.
- Yamane. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. Third edition. NY: Harper and Row.